

Η πολιτική της ρητορείας

ΑΠΟ τις στήλες αυτές, χτες, διαφοροποιώντας κάπως τη θέση μας στο ζήτημα των «συνθημάτων» από εκείνη του φίλου Γ.Γ. της ΠΕΟ, κ. Α. Ζιαρτίδη, παρατηρούσαμε πως δεν είναι «η πολιτική των συνθημάτων», αυτή καθ' εαυτή, που φταίει και που πρέπει να εγκαταλειφθεί, αλλά η ανωριμότητα ίσως μερικών συνθημάτων, η αφηρημενολογία τους και το ρίψιμό τους έξω από το δεδομένο χρόνο και τόπο. Προσθέταμε μάλιστα ότι τα καλώς και μεθοδικώς επιλεγμένα συνθήματα διακρίνονται από την ιδιότητά τους να ελκύουν τις μάζες, να καλλιεργούν την ισχυρή πολιτική τους βούληση και να δημιουργούν άξονα αφυπνισμένης αγωνιστικής συνείδησης και συσπείρωσης προς εκπλήρωση του ενός ή του άλλου συγκεκριμένου στόχου - είτε γραμμής, είτε στρατηγικής.

Όλα όμως αυτά δεν σημαίνουν ότι διαφωνούσαμε, έστω και κατά ένα «ιώτα» με μίαν άλλη διαπίστωση του φίλου Γ.Γ. της ΠΕΟ. Σύμφωνα με την οποία τίποτε δεν μπορεί να προαχθεί προς εκπλήρωση και υλοποίηση, αν συνεχισθεί «η πολιτική της ηρωϊκής ρητορικής».

Σ' αυτό είμαστε απόλυτα σύμφωνοι. Ο παλληκαρισμός και ο έξαλλος σωβινισμός, που διακρίνει, ακόμη και σήμερα - αναχρονιστικά - ορισμένες καταστάσεις, που δεν έπαψαν να αποπνέουν... βυζαντινισμούς του μεσαίωνα ή και να ανακαλούν στη μνήμη εποχές της «Μεγάλης Ιδέας», δεν έχουν να κάνουν τίποτε με τη συγγνότητα της σύγχρονης εποχής, ούτε και με την ανάγκη ορθολογιστικών επιλογών στη διεξαγωγή του σημερινού απελευθερωτικού, αντικατοχικού μας αγώνα. Τέτοια πομπώδης, ρητορική, βερμπαλιστική και κενολόγος «συνθηματολόγηση», δεν είναι μονάχα αναχρονιστική. Είναι και επικίνδυνη. Και πρέπει να εγκαταλειφθεί το ταχύτερο. Σ' αυτό, οφείλουμε να ομολογήσουμε, συμφωνούμε απόλυτα με τον κ. Ζιαρτίδη.